

**ИЗ НЕОБЈАВЉЕНИХ РУКОПИСА НАШИХ
АУТОРА**

Црни Драгољубе

Драгољуб Миловановић - Стале

МИЛОСНИ ПРЕДЕО САМОЋИНОГ ПОЉУБЦА

Ти љубиш одано несебично и врело
Сва чедна тиха и од жене сваке дража
Ти љубиш и матерински и страсно
Не упоређујући ме са слабима
Ти љубиш иза тајне где прекор не крочи
Не односећи плен мог ватреног заноса
Ти љубиш без прекора што сам блед и ћутљив
Не презирући ми сиротињу
Ти љубиш узвишено сетно
Палећи кандила изван пољубаца
Љубиш моје непосећене усне
И поред мене си без времена без речи
Црна нема и увек само топла.
Ти си ту у мени
Далека а једнако за мене срасла
О, ту си, са сетним смешком девојчице
Забрављајући да одеш
Јер те неомирањем целивам
Ти си ту хладним лицем приљубљена уз мене
И своје дуге косе расплела по мојој празнини
Само моја јер венчали смо се сами
Без сватова
Да, ти си ту непосећена
Јер до тебе долази се ранама.

САН ЉУБАВИ

Чекам те
Ти не долазиш
(Дете које је допливало до обале, удавило се)

Чекам те
(Више нисам свој... нити сам са собом)

Чекам те
(Већ сам неко други у твојем заносу)

Чекам те
(Коса ти је бела... није више твоја коса)

Чекам те
(Вишња под којом те имах помодрела је у крошњи)

Чекам о чекам
И почињем да држтим
Јер нећеш доћи
То је: да ја и ти заједно
Удаљавамо се од места
На коме те чекам.
Већ те дуго чекам
Бићу чекање

ЗАКАСНЕЛА ИСПОВЕСТ

Вече је
Уморан гај сања
Далеке гласове шева

Зауостављам се крај могиле
И почињем да плачем
Што ти нисам смео рећи да те волим

А вишње твоје тада
Нису биле прошле.

ПОСЛЕ НАС

Ј. Ракић

Ноћ је
Тамна и вечна
Нема сен туге шуми
Нестајање наших тела
Задњи сан мојих руку
Ишчезава у купини
Израслој из мене
А буја туга
Што изгубила си пољски цвет
Који сам ти убрао
А ја

И после смрти те волим
Јер мој непреминули корен
Моли ветар да разнесе ми дах
Да стигнем до могиле
Моли раздаљину до тебе
Да ми се насмешиш
И нахушкаш ветар
Да пренесе ти
Да те још целивам
И снажније грлим
Од твоје дуге смрти

И
Само шуштањем купине
У коју је урасло моје распадање
Доносим ти
Делове моје топлине из поља
Јер ветар укусом треперења
дорећи ће иконе
Твојих крупних дубоких очију
У којима сам препознао себе
У којима сам вечно заноћио

ЦРНИ ДРАГОЉУБЕ

Шта ми вреди што сам Драгољуб
Што сам Словен
И
Што кајем се болесна је вода
Колико сам пута изговарао Ланино име
Кад морао сам да повлачим се са пратњи
Што ископавале су ми очи гледајући свемир
Кад ја не остајем.
Чему „имати“ и „срећа“
Кад долази ОНА
ОНА
Што се супротставља вечно
ОНА
Због које особене именице
Треба писати малим словом
ОНА
Што ме својом тајном мучи
И својом снагом брише
Кад долази ОНА црни Драгољубе
ОНА (ја се плашим)
ОНА (крв боли)
ОНА (нећу)
ОНА (не мирисати бршљан)
ОНА (ништа нисам згрешио)
ОНА (не могу се привићи на таму)
ОНА (будућност је прошла)
ОНА (непостојање)
ОНА (неспоразум са собом)
ОНА (не моћи бранити седе мајчине косе)
ОНА (ускраћивање прелажења раздаљине до деце)
ОНА (заувек не моћи испружити руке ка Гочу)
ОНА (не сећати се своје девојчице)
ОНА (никад не изрећи додир)
ОНА (стравично понирање моћи)
ОНА (заувек изгубити себе у нечем другом)
Кад ОНА је у мени

ЦРТЕ МОГА ЛИЦА

(Све док последњи облик нечовечности
не поразим, црте мога лица биће у не-
складу са мојом суштином)

Црте мога лица
Лепе црте мога лица
У супротности су са подлим светом
Са очовеченим у мени.
Јер
Свуда набујава подлост
И свуда на Земљи је грех.
Црте лица
Продуховљене црте мога дивног лица
Доведене у супротност са човечним
Са мном
Црте лица
Треба навикавати на глупост овог света
Повлађивати му
Изобличавањем црта лица.
Јер незахвално је и штетно
Доводити у везу са срцем
Црте мог прелепог лица
Навикнуте да подражавају ниже.
Декорисане гобленој кратера и бора
Формом отуђене од сна
Али лепе
Мушке
Снажне црте лица.
Црте
Лепе и отмене због презира
Свега што је испод себе.
Бесконечно лепе црте лица
Али грубе
Пошто подражавају нискост.
Морати лицем подражавати нискост
Да се невино не би загледало у њега.
Јер
Подражавањем ниског
Ја истичем разлику
Између мене и оног што поричем.
Црте мога лица
Обукле су собом
Благородно семе
Снажног и човечног убеђења
Које морају да скрију
Од наказних грабљивица
И циркузана овог света.

Моје анђеоске црте лица
Подражавањем сличне
Али туђе наспрам лица нареду.

Топле црте лица
Дубље
Што је човечанство плиће.
Ја имам и суштину и човека.
И космос и лепоту имам
Пошто тако дивне црте лица имам
Навикнуте да повлађују нижима
Само лицем
Треба опонашати све
Што убеђење трајно не прихвата
Све што погружено је порочним.
Црте лица
Обожене црте мога лица
Исијале из духа ми
Читаве оне најљудскијих порука
Свету неспособном да их изабере.
Само моје црте лица
Непосећене стидом
Изазваним пијанчењем и ратовима
Моћне
Најмоћније црте лица
Што човечношћу декоришу
Лице моје непосећено

Несебично само према топлом ветру
Са Гочанских брда

ОБРАЧУН СА ЗАБЛУДАМА

Деца што играју се на песку
безазлена деца
Подељена на два противничка табора
Та тако блажена и слабачка деца.

Деца подељена у себи
Деца која воле себе
А мрзеће другу децу, друге.

Та прелепа игра дечја
Тај прелепи кикот дечји
Та узвишена љубав дечја.

А ја знам сине мој
Да је злоба у тој деци
Знам да ће једна група деце
Прогонити другу групу деце.

Деца
О
Деца из два дела деце
Где из једног дела расте
Злоба, мржња, покољ сине мој

Зато морам сузе.

ПРЕЗИР

Презир
Тај најјаснији траг до здања мржње
Презир
Без димензија, без облика
Као порекло
Као појам
И као тајну своју
А не као чин тражим
Јер
Презир значи трајно неприхватити
Све што не говори срцем
Све што ниже је од љубави

Презир
Заустављен испод руха виђења
Тај снажан али неодређен презир
Што се ни као мир
Ни као мржња
Не може да схвати.
Јер
Презиром се може
лажни сјај потамнети
И усне испуцале жеђу
Од затроване воде одвратити
Јер презир
Упућен дијалогу без гласова
Поседује снагу ћутњом
Презир
Што се у очима посумњати да
Али без доказа.

Презир
Као друго Ја љубави
Једнако по снази правој љубави
Презир
Лепши и од обљубе
Коју очекује усамљена жена.

Мој презир
Богат као земљина самоћа
Недостатком људи
Презир
Привидно једнак покоравању
Намером
Супротан свакој равни ропства
Презир
Та блажена и слатка рајска трпња
Само зато што је прејак
Да би отровао слабост.
Презир
Та последица сазнања да нема човека
Отмено што тежи да подноси бол
И што дах свој на плач приземљује
Но не упућује нас на сузе.
Презир
Крволочан у оном пределу отаџбине
Разграђеном одсутношћу љубави
Презир
Изнад Андромедине тајне
И иза сваке међе коначности
Присутан оним деловима мишљења
Који су без истине.
Презир
Као негација сваког циркуса
И најдубље заривени бодеж
У смејурију овог века.

Презир
Као опомена на повлачење
Кад представимо се супротно очекивању.
Презир упућен нама
Што смо слаби да трајемо сами
Ропством везани за жену
Презир
Као казна греха због огољавања предела
И различитих тежњи
Истом злочину поробљавања.
Презир плача
Што трагику бесконачно не може да ожали
Презир женске малоумности супротне човеку
Јер
Презир није ништа друго
До чедо неопраштања
И последица тренутка
Затеченог робовања на Земљи

Бићу презир.

УСЕЉЕЊЕ ЉУБАВИ У МОЈЕ БИЋЕ

Био сам будан кад у мене си ушла
И сместила у мени да прелепа и снена
Из погаје далеки рајски мир очима береш
Знам само да си топла
И да погледом обујмио сам траг
Јер тако сам померио међу чежње своје
Испред руку
Знам да си ту у мени, и постојиш за мене
Јер мој занос отуђила си самоћом
Стопа твојих босих, одакле си дошла
Да ја не бих чезнуо изван себе
Ушла си у мене и спокојно коначиш
Везући миром гоблене самоће.

И тако, расплетене косе
Бдиш у непознатом пределу мене
И ходаш нечујно у мени
Ходаш осојима моје ћутње
Смешећи ми се немо
Ја гледам твоју белину
И погледима правим мостове до тебе
А ти почиваш блажена
Испод застора моје бојазни
Јер сан би те извео из мојих одаја
И скрио у раскриће даљине
Више се не сећам колико дуго обитаваш у мени
Пустошина, сва анђеоска и чедна.
Самоћа слика твоју сен бојажљиву
Ја љубим те собом
А ни порекло ни име ти не знам

СВЕТОСТ МОГ ЉУБАВНОГ ЗАНОСА

Погледам бели крин
И уселим га у своје очи
Загледам се у тебе
И погледом пренесем цвет белог крина
И засадим у посад твог анђеоског тела
Онда почнем да те љубим
Из тебе порасту бокори белог зла

Поклањам их себи

МОЋ НЕДОРЕЧЕНОСТИ

Ни занос за женским бедрима
Ни свеобухватна жудња за убијањем
Не могаху
Натерати ме на повлачење.

✱

Не свечаност глади
Ни ропство бесконачно присутно
Ни плач упућен себи
Што скреће очи са свеколиког зла
Ни мржња према измирењу
Не могаху
Натерати ме на повлачење.

✱

Ни тајна као застор сваке истине
Ни љубав постојана
Само зато да се не примени
Ни смрт поклон немости
Окрнута наспрам пакла живљења
Не могаху
Натерати ме на повлачење.

✱

Али црнина
Црња од свеколике таме
Због незавршеног дијалога с оцем
Руши моје снажне легије
И ја
Заустављам се и повлачим
У беспуће
И вичем
Али сам без гласа
Да дозовем себе.

ОБОЖАВАЊЕ

Реци ми
О, реци ми
Како да одболујем васељену
Твога лица
У којој румене јагоде
Твојих образа
Траже спокој.
И
Ако те обљубим, молићемо земљу
Да да више плодова.